IX. évfolyam, 14. szám
1953 április 2

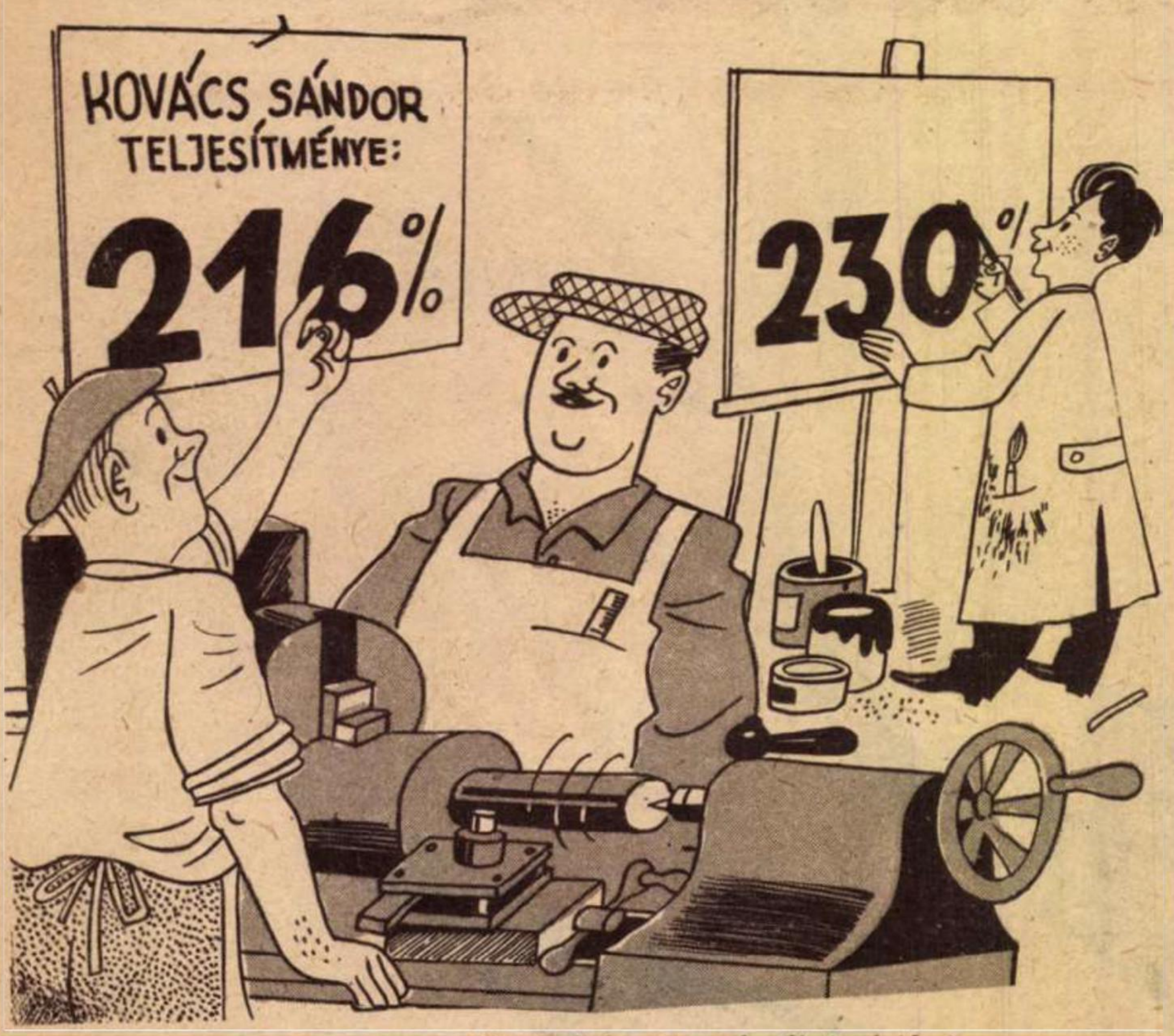
Ludas Matyi

Ára: 70 fillér

Zádor István Kossuth-díjas művész rajza

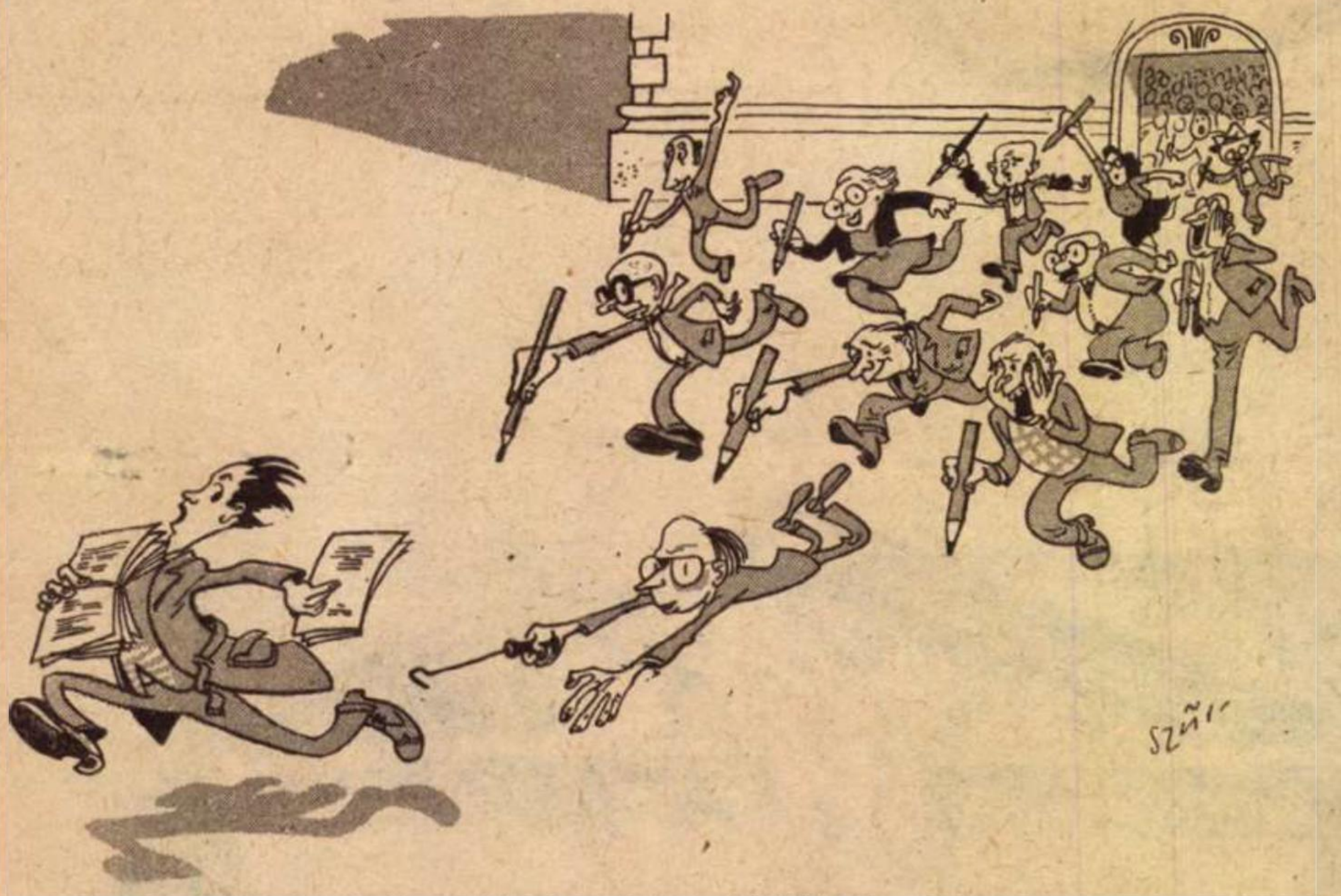
A felszabadulási műszakon

— Kíváncsi vagyok, meddig tartod ezt a százalékot, elvtárs?
— Nem sokáig... Már írják a következő eredményemet.

Ez az író meggondolta magát

(Egy íróra rengeteg lektor, dramaturg és bírálóbizottság esik.)

— Na, ne féljen író elvtárs, adja ide már azt a kéziratot.

Gyermekbarát

Csopaki a Pasaréten lakik és az 5-ös autóbusszal jár be a hivatalába. Mint furfangos ember, nem ott száll fel, ahol a megállója van, hanem elmegy a végállomásra, hogy helyet biztosítson magának. Inkább tíz perccel hamarabb indul el hazulról. Mit meg nem tesz az ember egy jó ülőhelyért!

Legjobban szeret bent a kocsiban elhelyezkedni, de az is előfordul, hogy más pasaréti furfangos pasasok megelőzik és ő csak a bejárat mellett kap helyet, ami nem egészen biztonságos, mert ha például jön egy anya, karján egy gyermekkel, át kell adni a helyet. Azaz hogy kellene. Mert Csopakinak erre is megvan a cseppet sem új módszere: sürgős keresnivalója van az aktatáskájában, vagy a plafónra bámul és kiszámítja, mennyi huszonhétszer harmincnyolc, avagy feloldja és megköti a cipőfűzőjét és addig tevékenykedik, míg a veszély el nem hárul fejéről, mert hiszen mindig akadnak a kocsiban, akik ilyenkor felugranak és átadják helyüket.

Csopaki csak ezután lép működésbe. Elkezd barátkozni a gyermekkel, cuppog, csucsorít, nyávog, kukorékol és aprókat ugat, az ujjaiból nyulat formál, a kalapjával integet, egyszóval mindent megcsinál, hogy megnevettesse a kicsikét... A szomszédjának magyarázatul oda is szól: — Ez a gyengém, kérem. Imádom a gyerekeket.

Mikor az anya a gyermekkel leszállni készül, Csopaki a legbuzgóbb: — Tessék vigyázni. Tessék kapaszkodni. Ügyelni kell erre a tündérkére. Az utasokra rászól: — Tessék kissé odább húzódni, nem látja, hogy gyermekkel van? Rémesek az emberek... A kalauzt is dirigálja: — Várjon, kérem. Ne csengessen. Nem látja, hogy gyermekkel van? Hallatlan!...

Ha azonban mégis úgy alakul a helyzet, hogy neki kell átadnia a helyét, egész úton morog: — Direkt gyereket hoznak, hogy helyet kapjanak. Inkább felverik a gyereket az álmából. Kiveszik a jó meleg ágyból. Micsoda anyák!

Még a hivatalában is ezen mérgelődik. Majd meghasad a szíve a gyerekekért. Hiába, ez a gyengéje.

BALÁZS SÁNDOR

Üzletemberek

Eisenhower: Halló, trösztelnök úr? Most beszéltem Li Szin Mannal, szállítson még száz ágyút, az én jutalékom a szokásos... Nem, Li Szin Mannak nem jár százalék, ő fixet kap...

A művészeti együttesek versenyén

Pesti patronáló: Látod, Matyikám, foglalkoztam velük s most már úgy énekelnek, mint egy fővárosi énekkar...

Ludas Matyi: Helyes. Most foglalkoznia kellene egy fővárosi énekkarral, hogy azok úgy énekeljenek, mint egy népi kórus...

BARABÁS TIBOR:

MÉGIS MOZOG A FÖLD!

Kis, Hunyadi-téri csibész voltam. Majdnem rongyos és mindig éhes. A Vásárcsarnoktól a Leánygimnázium faláig, a tizes háztól a Pózner-nyomdáig húzódott gyermekkori álmaim birtoka, életem első küzdőtere... Kergetett engem csarnoki altiszt, iskolai pedellus, köztisztasági őr, minden rendű és rangú hatóság. Rongylabdáimmal betörtem az ablakokat és erősebb gyerekek betörték az orromat. Káposztafejjel rakott kocsik tetejéről, bakjáról, sokszoknyás parasztasszonyok fenyegettek és a háborús sorbanállások téli éjszakáin ismeretlen nők melengették megfagyott csontjaimat... Minek soroljam? A Hunyadi-tér, ez volt az én életem, világom. Szerettem a vásárcsarnok zsibongását, a halaskofák pikkelyes hálóit, a standokat és a pincei virágárusokat, az alkudozó, elégedetlen embereket és szerettem, nagy, olthatatlan szeretettel Knébl bácsi nagyszemű savanyúcukrát. Otthon nyomorogtunk, éheztünk, fáztunk... Amikor ondoláílthajú nagyságák telt cekkerrel léptek ki a kapun, kínálkozó hangon megszólítottam őket: — tessék mondani, — ne segítsek? — Sokszor volt biztató a válasz. „Dehogynem, csak segíts, kisfiú, nézzék csak, mit bír egy ilyen gyerek..." Első társadalmi megfigyelésemet itt szereztem. Amíg lihegve, izzadtan, minden erőmet összeszedve vittem nekik a szatyrot, addig kedveskedtek, dicsértek, de mihelyt elértem a réz-névtáblás úri lakásuk ajtaját és letettem a terhet, szó sem volt többé dicséretről. Sietve, közömbösen nyomtak a markomba 2 vagy 4 krajcárt és még volt pofájuk hozzátenni... „de aztán nehogy cukorra költsd, kisfiú." Mintha csak sejtette volna az az ondolált, hogy micsoda harc folyik énbennem minden fillérnél. A mamának adjam a pénzt, vagy inkább vegyek abból a nagy, kétfilléres cukorból. Egy félóráig is el lehetett szopogatni, persze ha óvatos volt az ember...

Akkoriban hallottam először komoly szavakat az istenről. A felsőbb hatalom léte sokat foglalkoztatta képzeletemet, mert már akkor sok kérdésre nem találtam választ. Egyszer aztán a Hunyadi-tér kellős közepén úgy határoztam, hogy végére járok a dolognak. Háromszor kimondom, hogy nincs isten. Ha van, akkor belém csap a villám, ha nincs, akkor ép bőrrel eljutok a Lóhússzékig. Kimondtam a szót és a villám nem csapott belém... Akkor már a szívutcai elemi iskola második osztályába jártam. Óriás ember volt a tanítóm, Teknő Gyulának hívták. A legalább kétméteres, domború mellkasú, bajuszos, fekete ember sohasem beszélt, mindig harsogott, mint egy réztrombita. Kicsi voltam, vézna és nagyon féltem tőle, de csak addig, amíg rá nem jöttem, hogy ő is hazudik. Egy nap belépett az osztályba, ráugrott a katedrára, de úgy, hogy még a deszkák is megreccsentek az elefántlábak alatt, beszélt, beszélt és kijelentette, hogy a föld forog... Már hogy a föld? Hallottak már ilyet, ezt akarja egy Hunyadi-téri fiúval elhitetni... Az volt a baj, hogy elnevettem magam. Teknő Gyula felállított. — Mit nevetsz, te mafla? —, — Tanító bácsi kérem, én csak azon nevettem, hogy azt tetszett mondani, hogy a föld forog. Hát ha forog, akkor miért nem érzem? — Teknő Gyula rákvörös lett és kidobott a folyosóra. Más se kellett Vojtickinak és Glofáknak, úgy se tartottak semmire, de hogy is kívánhatta volna ezt olyan gyerek, aki sohasem hozott otthonról uzsonnát.

Mindez akkor jutott ismét eszembe, akkor szakadt rám az emlékezés egész súlyával, amikor a VI. kerületi tanács arról értesített, hogy első tanácstagi beszámolómat a szívutcai általános iskola első emeleti tantermében kell elmondanom. Harmincöt évvel ezelőtt ütköztem össze Teknő Gyulával. Tizennyolcéves voltam, amikor a Kommunista Kiáltványból megtanultam, hogy a föld valóban mozog, az emberiség előrehalad a legyőzhetetlen forradalom erejével, és az egész emberi társadalom örök mozgásban viszi előre a holnap ügyét.

Amikor beléptem az iskolaépületbe, a tömbmegbízott jött elém, hogy megmutassa a járást.

— Erre tessék jönni tanácstag elvtárs, itt a lépcső — mondta. Honnan tudta volna, hogy ennek az épületnek minden zuga, minden folyosója legszebb álmaimra és leggyötrőbb könnyeimre emlékeztet. Beléptem a tanterembe. Teknő Gyula nem állt a katedrán. Felléptem a dobogóra. Öregszünk, pajtás, alattad is megreccsent a deszka, ne tagadd. A padokban a körzet lakói ültek. A kis padokban az asszonyok és férfiak, öregek és fiatalok, két rendőr, a Néphadsereg három fiatal katonája, egy kalauznő... Egy percig azt hittem, hogy meglátom majd köztük az anyámat és nővéremet, a Tercsit is... de nem, hogyis lehetnének itt? Az asszonyok kérdeztek, segítséget kértek vagy panaszolták.... Mintha az anyám gondjaira, kérdéseire válaszoltam volna. Nem tudnak félórát ácsorogni a húsért, még egy üzletet nyissunk a Sztálin-úton... a tejelosztást is jobban kell megszervezni, mikor porolion a dolgozó nő, ha ötkor jön meg a munkájából... És a szemközti falon nem háborúra uszító jelszavak szították a gyermeklelket, mint az én időmben, hanem az állt ott gyermeki kéz ákom-bákomjával: „Köszönjük Néked, Rákosi pajtás, a mi boldog, napfényes életünket!"

*

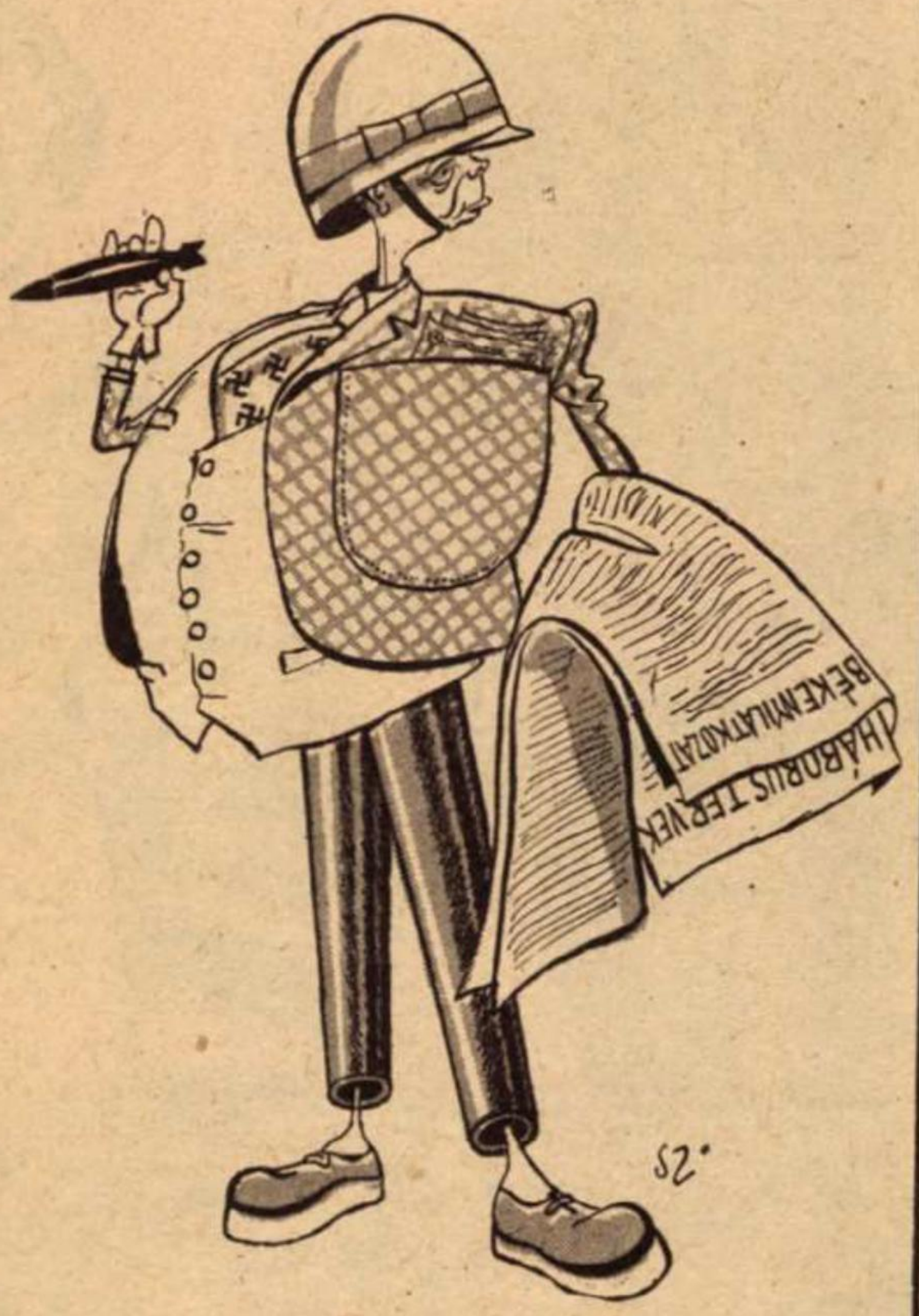
Minden megváltozott. A Hunyadi-tér is. Most két sor pad kínálja a pihenést. Hinták sorakoznak, homokozó épült a szemetes részen, ahol én egykor patkószegekkel, bicskával, golyókkal játszottam. Nem kergeti többé a gyerekeket senki... vigyáznak rájuk. A Köztisztasági Hivatal zöld trágyaraktára is eltűnt, bűze helyett a tavaszi szél rügybontó napok illatát sodorja a gimnázium faláig, az kapaszkodik az ablakokból kibámuló, mindig nevető lányok bodros hajába.

A tér szélére szabadtéri színpadot épített a tanács. Dobogóiról ötven este tanítanak, nevelnek, szórakoztatnak. Talán egy esztendeje történt, hogy a tanács esti előadására siettem. Megálltam a Csengery-utca sarkán, csak álltam és néztem a teret. A Vasas énekkar lépett a szabadtéri színpadra.

A széles dobogót szinte betöltötték az erős, fiatal férfiak. Százak ültek a székeken, padokon, vagy ezren álltak a téren sötét tömbben a fák alatt. A reflektorok az éneklő munkásokra vetették minden fényüket és a karmesteri pálca intésére egyszerre emelkedett fel a dal, szárnyalón és mégis tömören, betöltve szívet, teret; a békeinduló hangjai szóltak. Azután valaki a nevemet mondta és már ott álltam a nép előtt, fenn a dobogón. A szovjet irodalomról beszéltem, Mereszjevről, és Oleg Kosevojról, Pável Kolcsaginról és Pelagéja Nilovnáról. Hősökről beszéltem, akik egész életükkel feleltek a történelem hívó szavára, akik a népért, a tanácsok hatalmáért éltek és haltak. És lenn az emberek közt ott voltak a fiaim, a feleségem, a testvéreim is és ott voltak a régi Hunyadi-téri barátok, társak. Társaim gondban és a bajban, társaim a harcokban és a reménységben... Szabad ország szabad ege alatt arról beszéltem a Hunyadi-téren, hogy legyőzhetetlen a nép, miénk minden jövendő század, mert tegyenek bármit ellenünk, a föld mozog, *mégis mozog a föld!*

A legelegánsabb amerikai férfi

Eisenhowert az amerikai mértékutáni szabók egyesülete a „legelegánsabb ember"-nek nevezte.

Elegánsan jár az elnök,
Nem baj, ha a ruha drága,
Feltűnést kelt elsősorban
Modern ágyú-csőnadrágja.

Az elnöknek köpenyege,
Amely testét széltől óvja
A háborús politika
Jól szabott kis takarója.

Nagyszabású részvényzsebek
Ékitik az elnök-zakót,
Hogy elférjen benne a sáp
Mit az uszításért kapott.

Menekültek

(Pesaro kikötőjében tizenegy jugoszláv állampolgár olasz földre lépett és menedékjogot kért.)

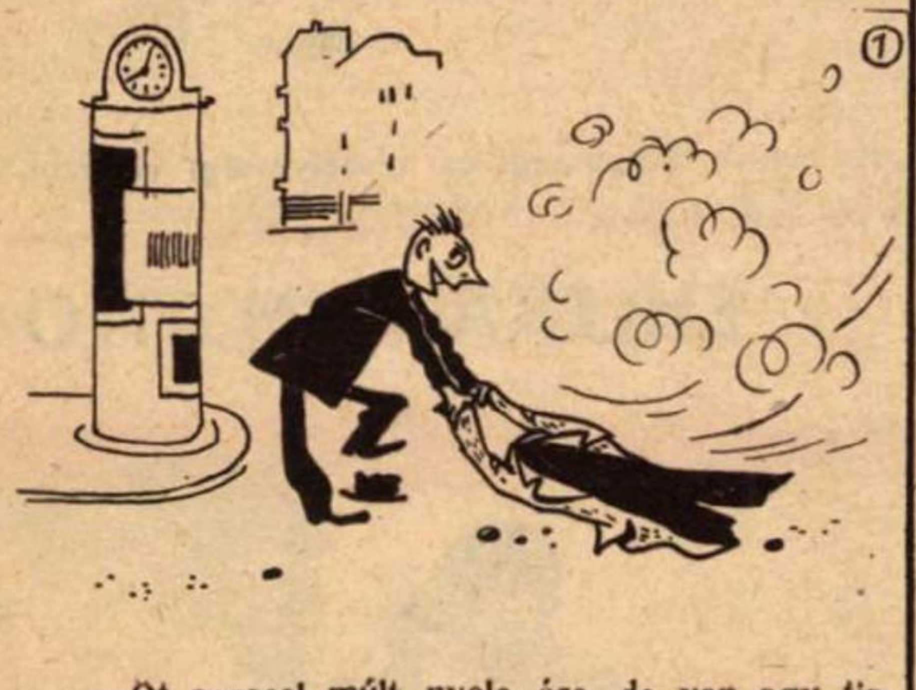
— O, dio mio, milyen világ lehet ezeknél, ha inkább hozzánk jönnek! ...
(*Toncz Tibor rajza*)

Ami sajnos még sok helyen van

hogy a szerelőműhelyeknek így kell kiszívni az alkatrészgyártó műhelyekből az alkatrészeket.

Ötletes Ödön ötlete

— Öt perccel múlt nyolc óra, de van egy tippem...

— Bocsánat a késésért, Balogh elvtárs. Képzelje, elgázolt egy autóbusz...

Heti Krónika

RENÉ MAYER francia miniszterelnök Washingtonba utazott, hogy egyenrangú tárgyalófélként átvegye Eisenhower utasításait. Ezeket az utasításokat könnyen végre is tudná hajtani, ha Franciaország lakossága csak a Mayer-kormányból állana.

NAGIB tábornok Asszuanban kijelentette, hogy a Szuezi-csatornaövezet kiürítésének minden feltételtől mentesnek és korlátlannak kell lennie. A kiürítés azonban nem lehet korlátlan, amíg a brit miniszterelnök korlátolt.

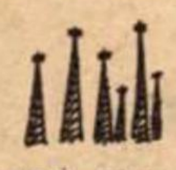
JAPÁN legnagyobb teherszállítási vállalatának több mint nyolcvanezer alkalmazottja bérsztrájkot kezdett. Azokat a terheket, amelyeket Amerika rak Japán vállára, még a legedzettebb teherszállítók sem bírják.

STEVENSON, Eisenhower elnök volt ellenjelöltje, a csangkaisekisták „fővárosába" érkezett. A fogadtatási banketten Csang-Kai-sek ült az asztalfőn, mert a bukott fasiszta diktátor magasabbrangú a bukott fasiszta diktátorjelöltnél.

MOSZADIK rendeletet hozott, amely szerint tilos mindenféle csoportosulás. A mindenféle csoportosulás kissé henye fogalmazás. A csoportosulási tilalom ugyanis az amerikai olajvállalatok csoportosulására, a trösztre nem vonatkozik.

A LE MONDE írja, hogy Adenauernek és Bidaultnak a Saar-vidékről folytatott két megbeszélése teljesen eredménytelen volt, még az eljárási kérdésekben sem tudtak megegyezésre jutni. Nem dőlt el tehát a régi kérdés, hogy ha a darázs rászáll a csalánra, melyik csípi meg a másikat.

EISENHOWER ebédet adott a 150 amerikai legnagyobb gyártulajdonos tiszteletére. Az ebéden a legnagyobb sikerük azoknak a fogásoknak volt, amelyeket az elnök ajánlott a gyártulajdonosoknak a profitjuk növelésére.

A pszichológiai hadviselés stratégiai hivatalában

— Pszichológiai hadirokkantak egy emelettel feljebb...

Zsíros úr töpreng — Ludas Matyi felel

— Vessek? Ne vessek?
— Na, Zsíros úr, ha úgy határoz, hogy ne vessen, akkor mi majd teszünk róla, hogy ne nevessen!

TELJESEN LOGIKUS VÁLASZ

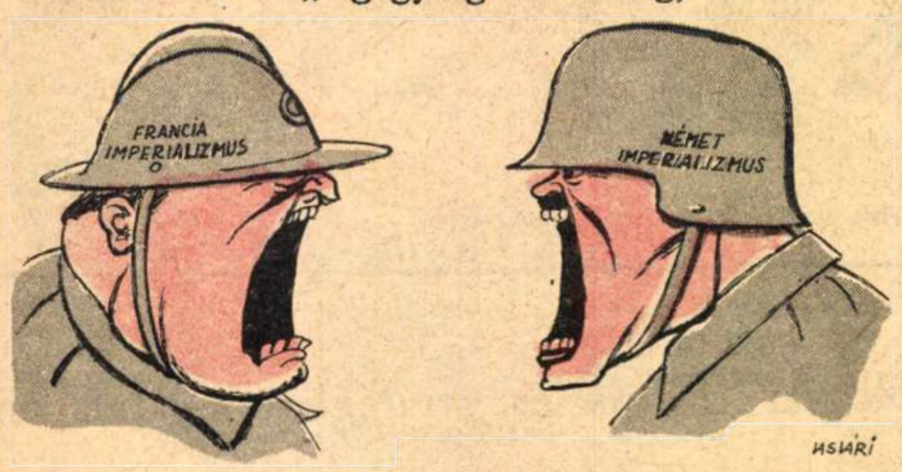
Koreában tilos katonai személyeknek külön engedély nélkül újságírókkal szóbaállni. (Újsághír.)

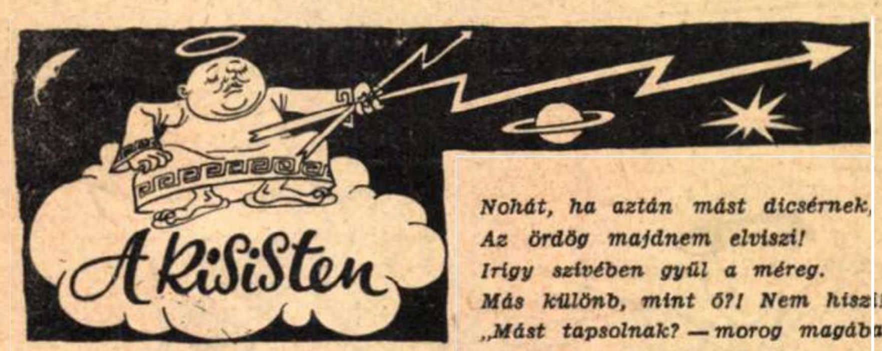

Amerikai újságíró: Miért hozták ezt a rendelkezést, tábornok úr?

Amerikai tábornok: A katonák az igazságot úgysem mondhatják el, a hazugságot meg bízzák ránk!

Az egységes európai hadsereg két „legegységesebb“ tagja

(VOSZKREKASZENKO verse)

Akar, törekszik, óhajt, vágyik
Minden embernek tetszeni.
És ismerjék el mind egy szálig,
Hogy nincsen több, csak egy zseni;
Ez ő! Megszokta kiskorától,
Hogy ő lángész, hogy ő csoda.
Benne ilyesmit ébreszt, ápol
A sok rokon, az ostoba.
Otthon bálvány volt. Hivatalban
Kisisten lenne, ha lehet.
Pukkad, ha nem jár diadalban,
S nem tömjénezik eleget.
Bár tettekkel nem tud kiválni, —
Hizelgést kíván és remél,
Hisz mondta sok nagynéni, bácsi,
Hogy ő bölcsebb a többinél!

Nohát, ha aztán mást dicsérnek,
Az ördög majdnem elviszi!
Irigy szívében gyűl a méreg.
Más különb, mint ő?! Nem hiszi!
„Mást tapsolnak? — morog magában —
S engem nem vesznek észre sem?
Ezt nem hagyom, míg bír a lábam,
S míg törhet, zúzhat két kezem!“

Dühében szinte lábon szárad,
Mint a túlérett gabona.
Használ besúgást, cselt és vádat,
Csakhogy lebukjon a koma.
Fűrészel, fúr, dörög, villámlik
És feljelent és levelez . . .

De megsúgom, be ez se válik,
Sikere néki most se lesz!
Azt mondják róla: — Aljas fráter! —
S elküldik jogos alapon.
A KISISTENBŐL nem lesz káder, —
Süttesse magát a napon!

(Fordította: K. TÓTH LENKE)

Ted Teensley:

Olvasd el a címkét!

(Az amerikai Daily Worker cikke)

A kölcsönös biztonsági tanács igazgatósága hosszú fejtörés után kisütötte a „címke“ ötletet, ami abból állt, hogy címkét kell ragasztani minden olyan árura, amit manapság a különböző államok nyakába varrnak. A New-York Times szavai szerint a kölcsönös biztonsági tanács igazgatósága azt óhajtja, hogy „színes címkéket ragasszanak minden kiszállított tárgyra a traktoroktól kezdve egészen a műtrágyás zsákokig állandó megemlékezésül az Egyesült Államok barátságára“.

A New-York Times felsorol néhány ilyen címkés küldeményt, többek között egy igen érdekeset, amelyet speciálisan Laoszba, egy indokínai tartományba irányítottak. A címkén „kuok-igu“ nyelven a következő felirat díszelgett: „Az Amerikai Egyesült Államokból küldünk üdvözletet, — erősítsük a szabad világot!“

Kövessük csak az amerikai címke viszontagságos útját Indokínában. A megfelelően felcímkézett zsák megérkezett rendeltetési helyére. A kölcsönös biztonsági tanács helyi leányvállalatához került, ahol a francia cég védőszárnyai alatt Bao-Dajnak is van néhány részvénye. Persze a részvények többsége az amerikai korporáció kezében van, amely magának kaparintja meg a sápot a műtrágyás zsákból, ha lehet, háromszorosan. Minden logikus elképzelést hátbarúgva, a vállalat egy indokínai parasztra akarja rásózni a zsákot. Úgy gondolja, hogy két legyet üt egy csapásra: eladja a portékát uzsoraáron és egyúttal baráti érzelmeit fitogtatja.

A paraszt gondterhelten néz a zsákra, majd így szól:

— Nem tudom megvenni. Nincs pénzem.

— Olvasd el a címkét, — nógatja a kölcsönös biztonsági tanács igazgatóságának helyi képviselője. — Azon küldenek neked barátságos üdvözletet.

— Úgy gondolja, hogy köteles vagyok elolvasni?

— Világos!

— Nem tudok olvasni. Sokszor hozzáfogtunk az iskola építéséhez, de a francia hatóságok és amerikai tanácsadóik mindig betiltották.

A képviselő nem tudja, mit válaszoljon. Végre mégis talál kivezető útat a kínos helyzetből és ráförmed:

— Kutyakötelességed elolvasni a címkén az írást! Ezt parancsolja a kölcsönös biztonsági tanács igazgatósága!

A paraszt vállatvon:

— Hát ha muszáj, — mondja — rendben van. Megtanulok.

Még aznap éjjel összeszedi nyomorúságos cók-mókját, feleségét, gyermekeit, átszökik velük az arcvonalon a vietnami demokratikus köztársaságba, amely ellen a francia gyarmatosítók és a kölcsönös biztonsági tanács háborút viselnek. Amikor átér a köztársaság területére, megkezdi a tanulást az ott épített sok-sok iskola egyikében. Nemcsak az írás-olvasásra tanítják meg, hanem arra is, hogyan kell tudományos alapon művelni a földet. Részt vesz a dzsungelirtásban. Életében először kap egy darab földet.

Egy éjszaka ütközetre kerül a sor. Ho Si Minh csapatai szétszórva az ellenséget, sok mindent zsákmányolnak, köztük egy zsák műtrágyát. Ezt a zsákot odaajándékozzák a mi parasztunknak, mert tudják, hogy szüksége van műtrágyára. A paraszt mielőtt kinyitná a zsákot, elolvassa a címkét: „Az Amerikai Egyesült Államokból küldünk üdvözletet, — erősítsük a szabad világot!“

— Hálás köszönet! — mondja udvariasan a paraszt és hozzáfog földje megműveléséhez amerikai műtrágyával.

Úgy lenne szép, ha a kölcsönös biztonsági tanács igazgatósága szintén ilyen kedvesen udvarias hangon válaszolna:

— Oh, kérem, nagyon szívesen!

AMIT NEM LEHET ELFELEJTENI

(A francia lakájkormány letartóztatta André Stilt és a CGT több vezetőjét)

René Mayer: Mi az, kedves Klió? Feljegyzi tetteimet a történelem számára?

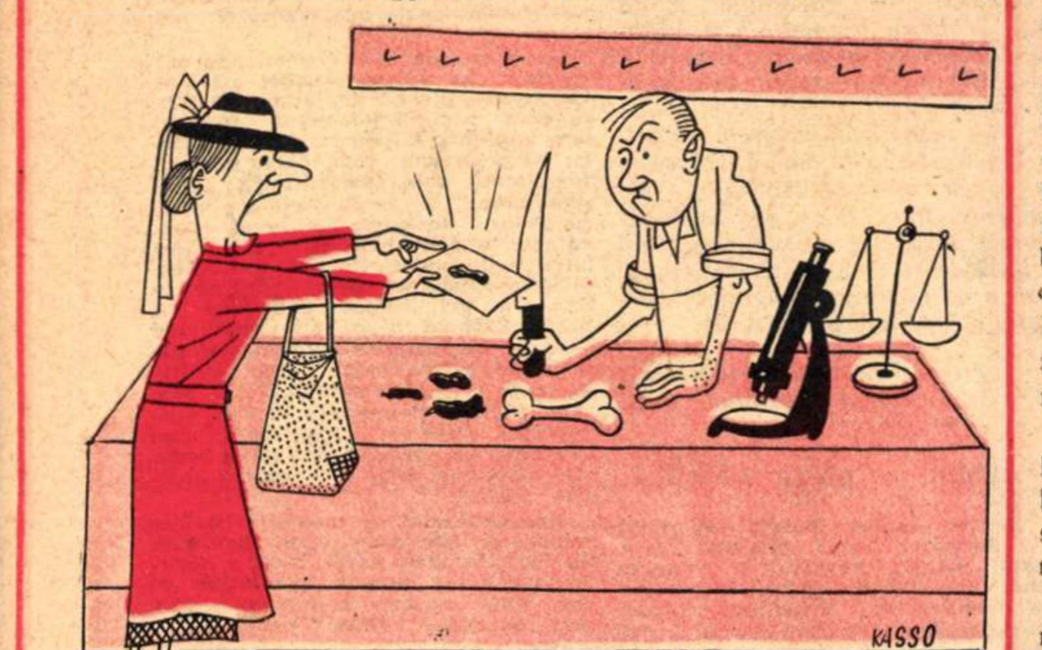
Klió, a történelem múzsája: Nem, Mayer! Felrovom őket. Egyszer majd felelni fog értük . . .

Ratifikációs versenyfutás

Adenauer (lihegve befut): Sürgősségi és veszélyességi pótlékot is kérek . . .

Egy londoni mészárosnál

— Piszok csaló! Visszahoztam a húst! Két milligrammal kevesebb!

„Majd az átszervezés után...“

— Valami baj van a vállalatnál — mondta bánatosan Domonkos Piroska, az igazgató titkárnője és megigazította fején a vizesborogatást. Rákönyökölt az íróasztalra, nagyot sóhajtott és tekintetét belekapcsolta érdeklődő pillantásomba.

— Tudja, hogy átszervezés alatt állunk? — kérdezte.

— Ha jól tudom... másfél éve! Akkor alakultak, ha nem csal a memóriám.

— Igen. Akkor alakultunk. Ma másfél éve. Azt a feladatot tűzték ki elénk, hogy mint csúcsszerv, koordináljuk az alánk tartozó több kisebb eladószerv tevékenységét. Megalakulásunk reggelén hallottam először azt a szót: átszervezés!

— De Piroska — szakítottam félbe — csak nem emiatt szomorú?

— Várjon — folytatta Piroska. — Amikor először hallottam, nem gondoltam semmi rosszra. De akkor... talán két hete folyhatott az átszervezés, kezdett gyanús lenni a dolog. Bárkit kérdeztem, bárkitől kértem ezt, vagy azt, mindenki ezt mondta: „Majd az átszervezés után...“ Meg olyanokat mondtak, hogy: „Elvtársnő, ez rendkívül fontos ügydarab, egyelőre itthagyom a fiókban, majd előveszem az átszervezés után...“ Ezek voltak az első jelek. Aztán hirtelen, mint amikor a megáradt folyó átszakítja a gátat, elöntött bennünket az átszervezés. Kineveztek egy átszervezés-felelőst, akit rövidesen az egész vállalat csak „zűrfelelősnek“ nevezett. Mesteremberekkel tárgyalt, falak emelkedtek és ajtók tömődtek be napok alatt, malterosládákon kopogtunk az írógépeken átszervezési útmutatókat. Reggel bejött valaki, mint a hintőporosztály beosztottja, délre már az üvegcsoport bonyolítója lett és délután, mint a fényképalbum-elosztó munkatársa azzal a nyugodt tudattal térhetett haza, hogy holnap reggel elfoglalhatja íróasztalát a gumiarábikumfeltöltőben... De azt hiszi, hogy ezeken az osztályokon hivatali munka folyt? Dehogy! Mindenki csakis és kizárólag az átszervezéssel foglalkozott.

— Mindezt tudom, — szóltam közbe — de maga azzal kezdte, hogy baj van a vállalatnál. Az átszervezés a baj? De hiszen ezt megszokhatták ennyi idő alatt!

— Ez az... éppen ez az! — Piroska arcán a bánat felhője úszott. — Megszoktuk. Lassan beletörődtünk abba, hogy mi nem az alánk tartozó kisebb eladószervek csúcsszerve vagyunk. Nem. Mi *átszervezési csúcsszerv* vagyunk... Elhitettük magunkkal, hogy bennünket csak azért hoztak létre, hogy rajtunk, mint kísérleti alanyon kipróbálják az átszervezés összes fázisait. Elhitettük magunkkal, hogy erre a célra alakultunk: hordozzuk és kimutatjuk az átszervezés valamennyi gyermekbetegségét. Rajtunk tanulnak az átszervezés medikusai és professzorai egyaránt...

— Akkor rendben van!

— Dehogy van rendben. Baj van. Rettenetes baj van...

Piroska felállt, megfogta a karom és szinte reszkető hangon súgta a fülembe:

— Két napja leállt az átszervezés!

Nem jutottam szavakhoz. — Leállt az átszervezés? De hiszen... hiszen ez...

— Ugye, még maga is megrendült? Képzeljen bennünket... Hozzá kellene fognunk az eredeti munkánkhoz, koordinálni az eladási szervek tevékenységét... És azt se tudjuk, hogy kezdjünk hozzá. Valamennyien kiváló átszervezési szakemberek lettünk... és most egyszerre... derült égből a villám... megszűnik az átszervezés...

Szólni akartam. Megnyugtatni, hogy nem eszik forrón a levest, egyelőre még sokfelé folyik ilyen céltalan és sok költséget felemésztő átszervezés... De az igazgatói csengő hangja megzavart. Piroska ledobta fejéről a vizesruhát és besietett a párnázott ajtón.

Néhány perc múlva kilépett.

— Nincs semmi baj — kiáltotta. — Holnap kezdődik az átszervezés...

— Nem értem — mondtam, mert nem értettem. — Ha holnap megint elkezdődik, akkor miért hagyták abba három napig?

Lehalkította a hangját és úgy súgta, mint valami nagy, nagy titkot:

— Új alapokra helyezték a további szervezési munkát... Átszervezték az átszervezést!

Vajda Albert

Kulákparadicsom volt Vereb községben

Interjú a newyorki Szabadság-szoborral

— Miért van úgy elkeseredve?

— A Dagbladet című oslói lap azt írja, hogy a külföldi tengerészeket olyan vallatásnak vetik alá Amerikában, amely rosszabb a Gestapo módszereinél is és a tengerészek méltán keserednek el a newyorki Szabadság-szobor láttára és méltán mondják, hogy nem minden ok nélkül fordítok hátat Newyorknak.

— Ez kétségtelen.

— Kétségtelen, de éppen ez az én problémám!

— Micsoda?

— Nézze, én most úgy állok, hogy hátat fordítok Amerikának és Anglia és Franciaország felé fordulok. De most már Angliának és Franciaországnak is hátat kell fordítanom...

— És hogy oldja meg ezt a problémát?

— Sejtelmem sincs róla, de azt hiszem a dolog magától megoldódik majd.

— Hogyan?

— Úgy, hogy egyszerűen elsüllyedek a szégyentől.

EMLÉKALBUM TITO LONDONI LÁTOGATÁSÁRÓL

A fasiszta konkurrencia

— Fene egye meg, ennek sikerült bevonulnia Londonba!

Pillanatkép a londoni utcáról

— Honnan tudják, hogy nem éljenezni akartam?!

Tito találkozott Mosley-val

Mosley, az angol fasszták vezetője: Ne ijedezz, anyukám, Tito nagyon magához szorított örömében és ez a lenyomata.

Titót nem is látták a londoniak

— Ni, apus, a láthatatlan ember!

— Ejnye, te haszontalan kölyök, már azt hittem, a Tito.

Egészen apró kis angol örömök

— Te, anyus, egészen jó ez a rántottbálna.

— Persze, ma minden jó neked, hogy a Tito elutazott...

Mayer Washingtonban

Eisenhower: Miért olyan izgatott, Mayer úr?

Mayer: Képzelje elnök úr... Majdnem megbuktam az elutazásom előtt... Majdnem leszavaztak a parlamentben...

Eisenhower: Fegyelmezetlenek azok a franciák! Ha még egyszer előfordul ilyesmi, csak szóljon egy amerikai őrmesternek... Tudja, miért hivattam?

Mayer: A La Tribune des Nations szerint azért hivatott, hogy még jobban levetkőzzünk... Hogy ezúttal az ingünket is oda kell adni... Mit tetszik hozzá szólni, ilyeneket írnak ezek a francia lapok!

Eisenhower: Fantasztikus túlzás! Ünnepélyesen megígérem önnek, hogy ön és a miniszterei megtarthatják az ingüket.

Lángosevők

Kiss József-utcai idill

*Ragyogóbarna fényes lángost
majszolnak a járda szélén
férfiak, nők, szerelmespárok.
kisgyerek és vén.*

*Ilyen volt rég a glória,
ily sugaras, kerek,
csakhogy az isten lánya-fia
azt nem ehette meg.*

*Ilyen a fruska arca is,
míg lovagja bókot mond,
de a lángost érheti ajkad is,
az sohasem ad pofont.*

*Lángost eszik, ki sorban áll,
hol lángos leszen a díj, ,
a szűk utca egy lángban áll,
kacag az ajkon a zsír.*

*Két kölök egy lángosba kap,
a kisebb sír — na még...
két felhő fent a napba harap
és elborul az ég.*

Eörsi István

Egy sokszor lejátszott lemez

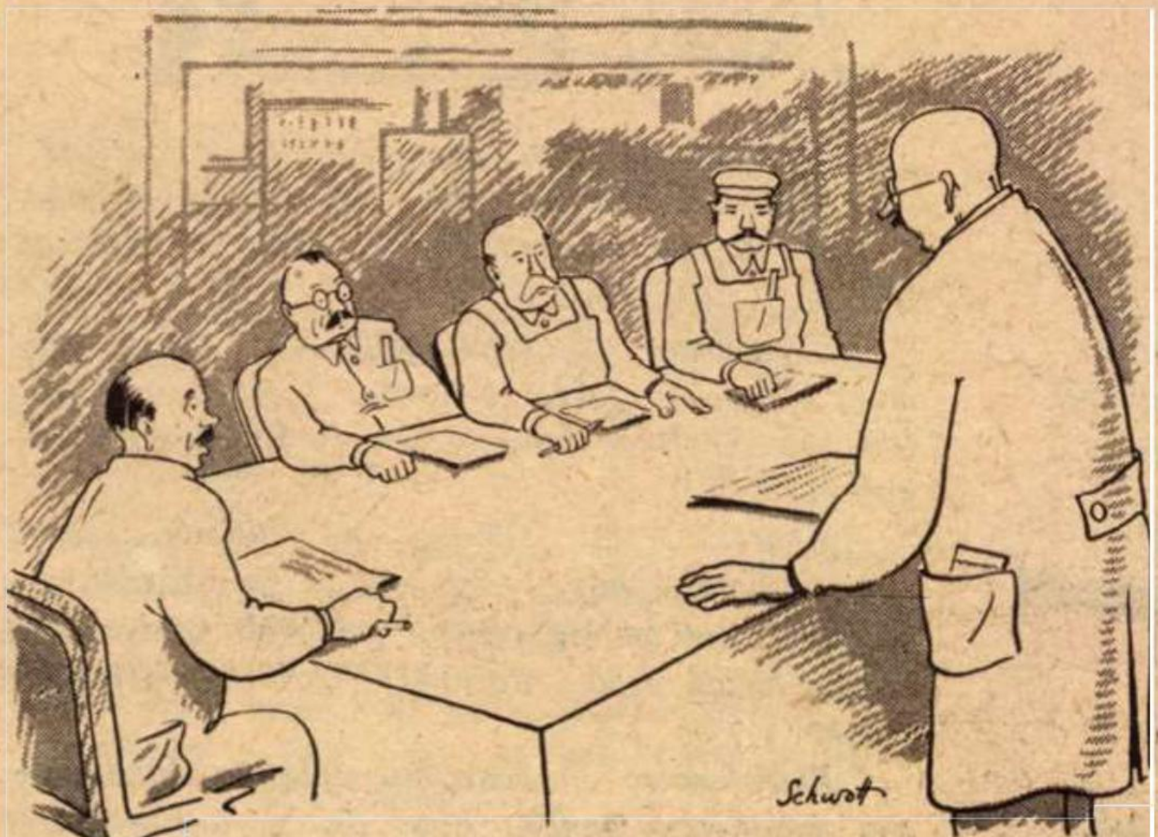

Tojás helyett kifogás

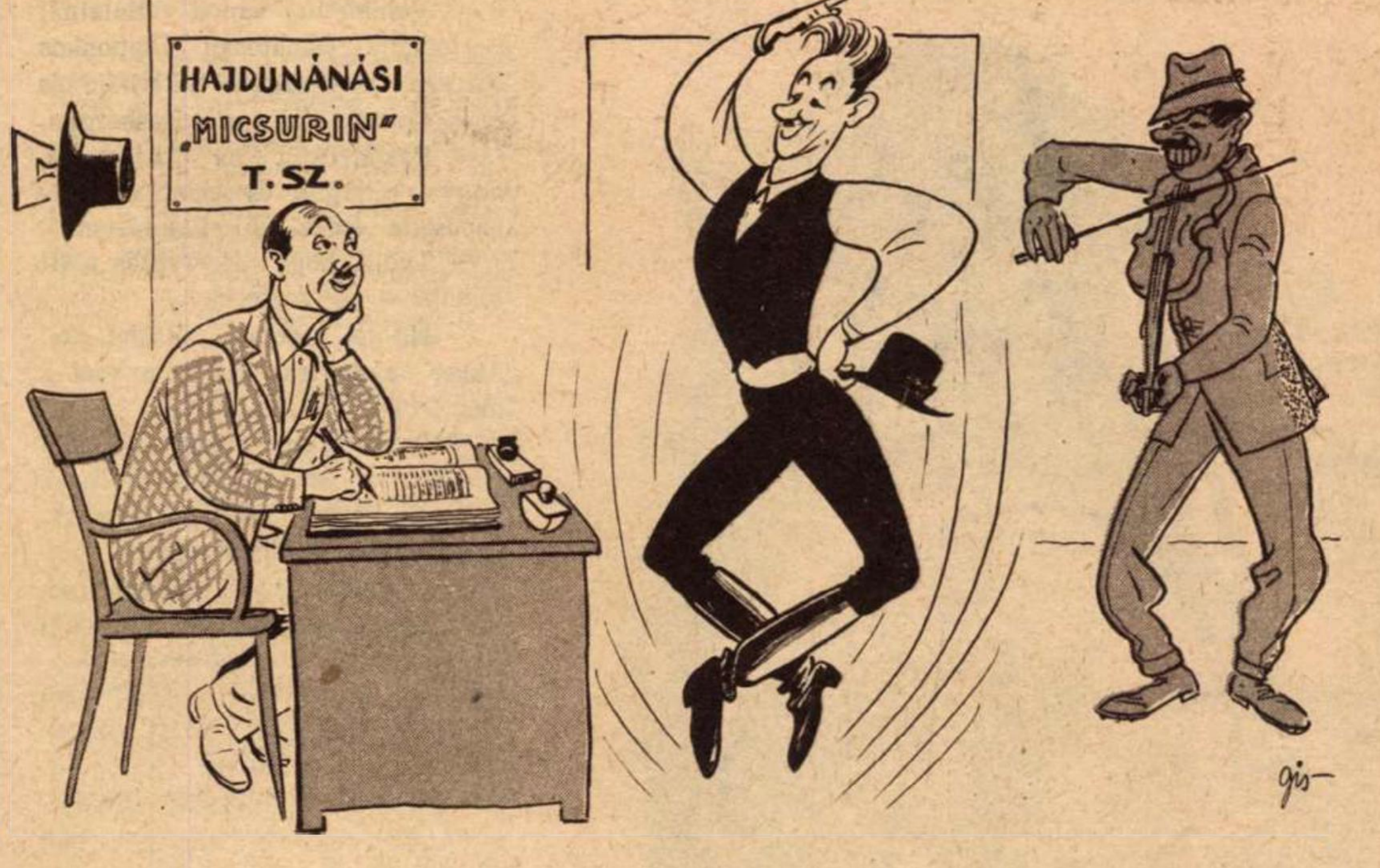
— Mit jelentsen ez, Zsíros gazda? Ilyen kevés tojást ad be?
— Hidegben nem tojnak a tyúkjaim.
— De, hiszen már tavasz van!
— Igen, de olyan hirtelen jött, hogy még nem volt időm más kifogást kitalálni!

A fémgyüjtő-hónap megszervezésének üzemi értekezletén

— Kérem, az elvtársak közül ki van itt a DISZ részéről?

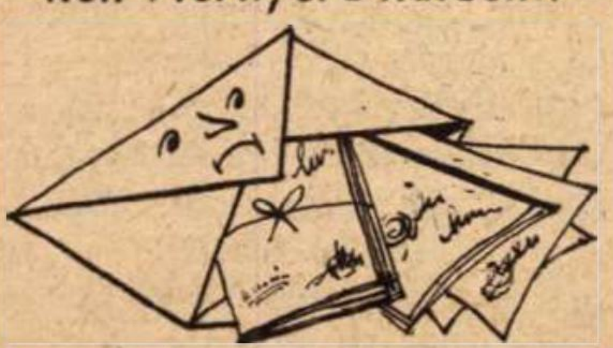
EGYSZERŰ A SZÁMÍTÁS

— No, Pali fiam, te milyen munkát végeztél, hogy hat munkaegységet követelsz?
— A múlt héten háromszor jártam el a kultúrcsoportban a kállai kettőst... Háromszor kettő, az hat!

le a bürokráciával! le a bürokráciával! le a bürokráciával!
le a bürokráciával! le a bürokráciával! le a bürokráciával!
le a bürokráciával! le a bürokráciával! le a bürokráciával!

Mindent azért mégsem kell Mernyére küldeni!

Duzzadt borítékot hozott nekünk a posta. A borítékon a felirat: Magyar Nemzeti Bank, Államháztartási fiókja. A borítékból a következő iratok kerültek elő:

1. A mernyei Petőfi Sándor kultúrotthon leltára. 2. Egy letiltási rendelvény a Sárospataki Tanácshoz címezve, amelyben Halmai Géza erdőbényei tanító adóhátralékos illetményére vonatkozóan intézkednek. 3. Erdőbénye község 34. számú, a begyüjtésről szóló hetijelentése. 4. Erdőbénye község tanácsi adómegbizottjának 021/07—21. számú elszámolási jegyei és végül 5. Libozkozma község tanácsi adókezelőjének, Fehérvári Istvánnak működési naplója.

Értetlenül néztünk a rejtélyes küldeményre. Az 1. pontban szereplő leltár valóban a mernyei kultúrotthon leltára, azt azonban a kaposvári Járási Tanácsnak küldtük meg és most legnagyobb meglepetésünkre a Nemzeti Banktól kaptuk vissza. Hogy került hozzájuk és miért küldték most vissza nekünk? Ez az első rejtély.

De van itt még több is. Hogyan kerülhetett a többi irat a Magyar Nemzeti Bankhoz és ha már hozzájuk került, miért küldték meg az ország különböző részeiből származó jelentéseket éppen Somogymegyébe, a mernyei tanácsnak, holott hozzánk legjobb esetben is csak a kultúrotthon leltárát kellett volna megküldeniök?

Mi nem tudjuk megfejteni a rejtélyt. Ezért beküldjük az egész küldeményt a Ludas Matyi szerkesztőségébe. Ha a Nemzeti Bank postázói átveszik a szerkesztőségben az iratokat, talán meg tudják magyarázni a rejtélyes küldemény eredetét és okát!

Tóth István
párttitkár

Orbán Ferenc
tanácselnök

Bürokrácia egy tizedespont körül

A magyarpolányi földművesszövetkezetben is árulnak paradicsompürét. A vásárlásnak azonban súlyos akadálya van. A szép sorbarakott dobozokért ugyanis darabonként 36.70 forintot kérnek. Húsz deka paradicsompüré kerül ennyibe Magyarpolányon!

Persze, senki sem vesz belőle. A boltvezető is tudja, hogy hiba történt a számlázás körül, de önhatalmúan nem javíthatja ki az árat. Többször jelentette a tévedést, mindannyiszor megírta, hogy a 3 forint 67 filléres pürét véletlenül 36 forint 70 fillérben számlázták, de még csak választ sem kapott. Jó lenne, ha a földművesszövetkezet árueloszló-irodájában végre rájönnének arra, hogy egy telefonálással, vagy egy levéllel megfelelő helyére lehet tenni a tizedespontot. Ebben az esetben a dolgozók végre paradicsompüréhez jutnának.

*A földművesszövetkezet
magyarpolányi vevői*

Futball — pálya nélkül?

Kedves Ludas Matyi! Te annyi sok kérdésre tudsz feleletet adni, adjál választ nekünk is. Hogyan lehet egy kitűnő futball-felszereléssel rendelkező csapatnak futballmérkőzéseket rendezni — pálya nélkül?

Ugye, nem könnyű a felelet. Még nehezebb elviselni nekünk, nyárlőrinci sportolóknak, akik itt állunk a nemrégen kapott nagyszerű felszereléssel és nem tudjuk elérni, hogy a helyi Tanács megértse: pálya nélkül nem futball a futball.

Arra kérünk, kedves Ludas Matyi, intézd el, hogy a nyárlőrinci tanács jelöljön ki nekünk alkalmas pályát, mert több ilyen van a községben.

A nyárlőrinci pályátlan
futballisták

Nem kell a noris kivitelű foglalat!

Bocsánatot kérek, hogy levelemet szaknyelven írom. Azok számára, akik nem értenek a villanyszereléshez és a gyártási terv „tolvajnyelvéhez", közlöm, hogy a villanylámpák foglalatának beszerzéséről van szó.

Íme a panasz: Már régóta „kiprofilírozták" az árnyékvilágból a 3/8-as köpenyes bakelit foglalatot, s 3/8-as egyenes porcelánköpenyes foglalat sem kapható. Alkalmas lámpafoglalatot nem kapunk, csak noris kivitelű foglalattal dolgozhatunk. Ez pedig alkalmatlan a zártkengyelű armatúrákhoz. Noris-foglalat nem használható a falikarok és egyéb, görbített ívű lámpatestekhez sem. Közvilágításoknál és gyárakban nélkülözik a két fontos árucikket. A hiány károkat okoz. Sok munkaidő vész el és nagymennyiségű lámpaizzó pusztul el, mert a szél kifújja az izzót a noris-foglalatokból. A foglalat pereméről ugyanis az első égőcserénél kiesik a hártyavékonyságú menetperem, mely a foglalatot használhatatlanná teszi s kezdődik minden elölről.

Kedves Ludas, kutasd ki a 3/8-as minőségű lámpafoglalatok gyilkosát és fogd le azok kezét, akik a norisfoglalatot ész nélkül gyártatják és két fillér haszonért forintos károkat okoznak, nekünk pedig kínlódást.

Mondd meg a mindenható egyéniségeknek, hogy „profilírozzák" ismét világra az egyenes köpenyes 3/8-as bakelit lámpafoglalatot. — Ugyancsak kérjük, hogy a 3/8-as egyenes-köpenyes porcelán közvilágítási foglalatot is gyártsák és árusítsák! Furcsa, hogy olyan kivitelű cikkek gyártását szorgalmazzák, amelyekre nincs szükség.

Győrök József
R. M. Művek
gyárgondnokság

A konyhaasztalomról van szó

A szolnoki Tanács pénzügyi osztályától úgynevezett „utolsó felszólítást" kaptam. Ebből megtudtam, hogy illetékadótartozásom miatt „lefoglalt" konyhaasztalomat elviszik, — ha három napon belül nem fizetek.

Egész életemben dolgozó, és nem dolgoztató voltam. A pénzügyi osztálytól sohasem kaptam felszólítást, adóhátralékom nincs. Miért állítják, hogy lefoglalták a konyhaasztalomat, amikor nem is voltak a lakásomban? 1951 augusztusa óta Martfűn, a Tisza-telepen lakom és nem Szolnokon a Vörös Csillag-utca 4. számú épület II. emeletén. Úgy gondolom, hogy a pénzügyi osztály gondosabban kezelhetné az illetéktartozási és árverési ügyeket. Remélem, hogy a Ludas megmenti konyhaasztalomat.

Góg János
üzemi kultúrfelelős
Tisza Cipőgyár

Méreg a mérleg körül

Február 24-én Pestimrén (XVIII. kerület) a Marx-úti Gyümölcs- és Zöldségkiskereskedelmi Vállalatnál burgonyát vásároltam. Három kiló árát kifizettem. Odahaza lemértem a burgonyát, csak 2 kiló 70 deka volt. Lakótársaim közül még ketten vásároltak ugyanott burgonyát. Azok is lemérték a burgonyát. Az egyik 2 kiló 75 dekát, a másik ugyancsak 2 kiló 70-et kapott 3 kiló helyett. Visszamentünk a boltba, ahol kijelentették, hogy náluk nem történhet tévedés. A panaszkönyvet kértem, mire hajlandók lettek volna a hiányzó burgonyát odaadni. Nem fogadtam el, hanem másokra való tekintettel megírtam panaszomat.

A kiszolgáló kartárs ezután lehúzta a redőnyt, eljött lakásunkra, ahol meggyőződött arról, hogy valóban kevesebb krumplit adott.

Azóta több mint két hét telt el, de nem kaptam értesítést. Úgy látszik a panaszkönyv nem jutott illetékes helyre.

Rehák József
Pestimre, Marx-u. 19.

Miért ez a ház?

A II. kerület Lövőház-utca 28. számú házban lakom. A kapu alatt versenylevél van kifüggesztve, ezzel a felirattal:

A II. KERÜLETI TISZTASÁGI VERSENYT EZ A HÁZ NYERTE EL!

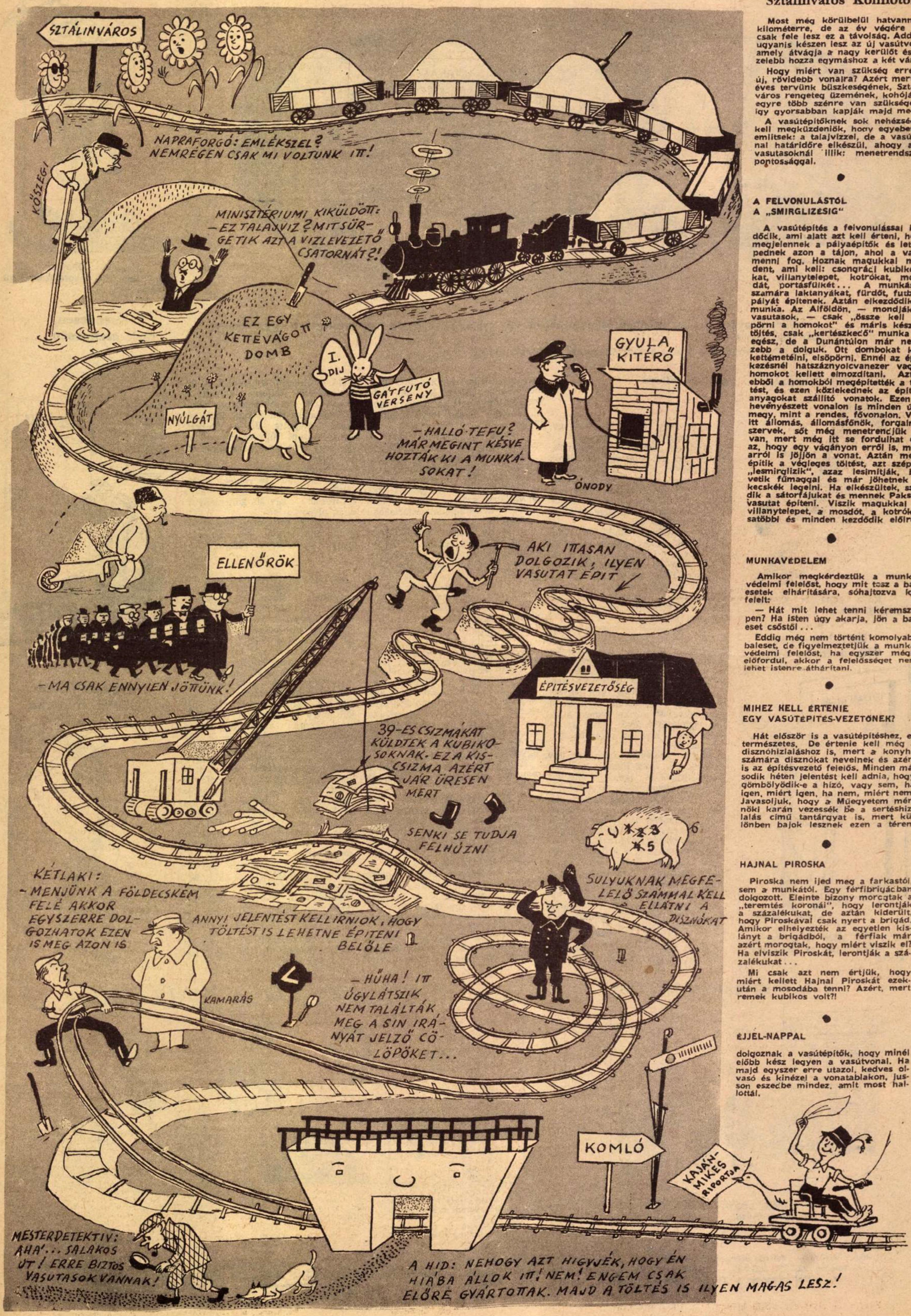
Nagyon helyes, hogy a kerület legtisztább háza kitüntető oklevelet kap. Az viszont hiba, hogy a tanácsot félrevezették. A szép és nemes versenymozgalmat kicsúfolta ez a kitüntetés. A Lövőház-utca 28. sz. ugyanis a kerület egyik legpiszkosabb háza. Az ostrom óta por, piszok, pókháló teszi vigasztalhatatlanul csúnyává a házat.

Helyes lenne, ha a tanács megnézné a Lövőház-utca 28-at és a megtisztelő oklevelet olyan háznak adná, amely valóban megérdemli.

Babrián Imre
II., Lövőház-u. 28. III. 17.

Ludas Matyi a

SZTÁLINVÁROS-RÉTSZILASI VASÚTÉPÍTÉSNÉL

Milyen messze van Sztálinváros Komlótól?

Most még körülbelül hatvannyolc kilométerre, de az év végére már csak fele lesz ez a távolság. Addigra ugyanis készen lesz az új vasútvonal, amely átvágja a nagy kerülőt és közelebb hozza egymáshoz a két várost.

Hogy miért van szükség erre az új, rövidebb vonalra? Azért mert ötéves tervünk büszkeségének, Sztálinváros rengeteg üzemének, kohójának egyre több szénre van szüksége és így gyorsabban kapják majd meg.

A vasútépitőknek sok nehézséggel kell megküzdeniök, hogy egyebet ne említsek: a talajvízzel, de a vasútvonal határidőre elkészül, ahogy az a vasutasoknál illik: menetrendszerű pontossággal.

●

A FELVONULÁSTÓL A „SMIRGLIZÉSIG"

A vasútépités a felvonulással kezdődik, ami alatt azt kell érteni, hogy megjelennek a pályaépitők és letelepednek azon a tájon, ahol a vasút menni fog. Hoznak magukkal mindent, ami kell: csongrádi kubikosokat, villanytelepet, kotrókat, mosódát, portásfülkét... A munkások számára laktanyákat, fürdőt, futballpályát épitenek. Aztán elkezdődik a munka. Az Alföldön, — mondják a vasutasok, — csak „össze kell söpörni a homokot" és máris kész a töltés, csak „kertészkedő" munka az egész, de a Dunántúlon már nehezebb a dolguk. Ott dombokat kell kettémetélni, elsöpörni. Ennél az építkezésnél hatszáznyolcvanezer vagon homokot kellett elmozditani. Aztán ebből a homokból megépítették a töltést, és ezen közlekednek az építési anyagokat szállító vonatok. Ezen a hevenyészett vonalon is minden úgy megy, mint a rendes, fővonalon. Van itt állomás, állomásfőnök, forgalmi szervek, sőt még menetrendjük is van, mert még itt se fordulhat elő az, hogy egy vágányon erről is, meg arról is jöjjön a vonat. Aztán megépitik a végleges töltést, azt szépen „lesmirglizik", azaz lesimítják, bevetik fűmaggal és már jöhetnek a kecskék legelni. Ha elkészültek, szedik a sátorfájukat és mennek Paksra vasutat épiteni. Viszik magukkal a villanytelepet, a mosdót, a kotrókat satöbbi és minden kezdődik elölről.

●

MUNKAVÉDELEM

Amikor megkérdeztük a munkavédelmi felelőst, hogy mit tesz a balesetek elhárítására, sóhajtozva így felelt:

— Hát mit lehet tenni kéremszépen? Ha isten úgy akarja, jön a baleset csőstől...

Eddig még nem történt komolyabb baleset, de figyelmeztetjük a munkavédelmi felelőst, ha egyszer mégis előfordul, akkor a felelősséget nem lehet istenre áthárítani.

●

MIHEZ KELL ÉRTENIE EGY VASÚTÉPITÉS-VEZETŐNEK?

Hát először is a vasútépítéshez, ez természetes. De értenie kell még a disznóhizlaláshoz is, mert a konyha számára disznókat nevelnek és azért is az építésvezető felelős. Minden második héten jelentést kell adnia, hogy gömbölyödik-e a hízó, vagy sem, ha igen, miért igen, ha nem, miért nem. Javasoljuk, hogy a Műegyetem mérnöki karán vezessék be a sertéshizlalás című tantárgyat is, mert különben bajok lesznek ezen a téren.

●

HAJNAL PIROSKA

Piroska nem ijed meg a farkastól, sem a munkától. Egy férfibrigádban dolgozott. Eleinte bizony morogtak a „teremtés koronái", hogy lerontják a százalékukat, de aztán kiderült, hogy Piroskával csak nyert a brigád. Amikor elhelyezték az egyetlen kislányt a brigádból, a férfiak már azért morogtak, hogy miért viszik el? Ha elviszik Piroskát, lerontják a százalékukat...

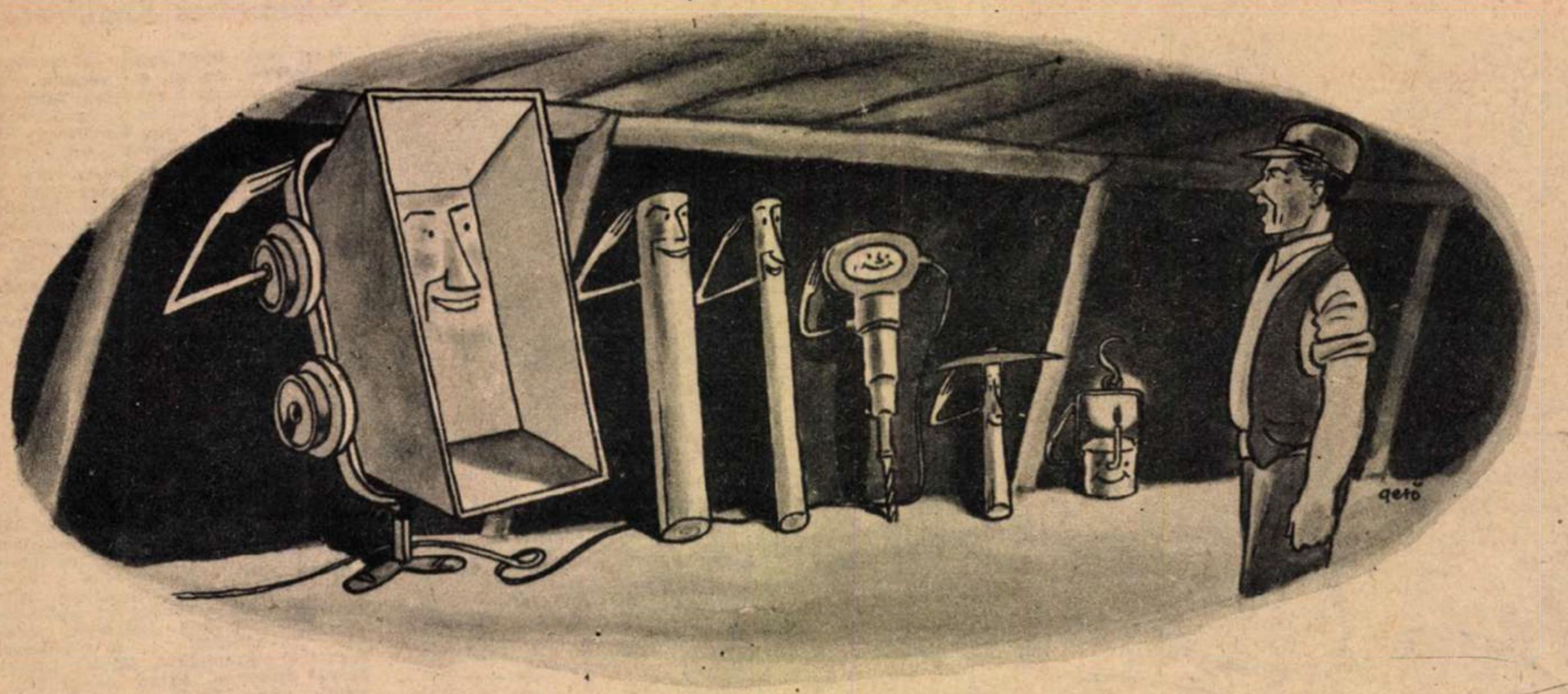
Mi csak azt nem értjük, hogy miért kellett Hajnal Piroskát ezek után a mosodába tenni? Azért, mert remek kubikos volt?!

●

ÉJJEL-NAPPAL

dolgoznak a vasútépítők, hogy minél előbb kész legyen a vasútvonal. Ha majd egyszer erre utazol, kedves olvasó és kinézel a vonatablakon, jusson eszedbe mindez, amit most hallottál.

MEGY A MUNKA, HA ELŐ VAN KÉSZÍTVE!

Csille: Bányász elvtárs, jelentem, létszám hat fő: egy csille, két bányafa, egy préslégfúró, egy csákány, egy bányászlámpa!
Bányász: Rendben! Irány a 200 százalék! Utánam, indulj!

Új olimpiai rekord!

A „Helsinki Olimpia" című könyv, amelyben rekordmennyiségű sajtóhiba van...

•

Csendesen, csak csendesen...

— Pszt! Itt alszik a tervfegyelem...

Stílszerű hírközlés

— Rajta pajtások! Kezdődik a fémgyűjtő-hónap!

•

Egy bizonyos újítási iroda előtt

— Miért jöttek az elvtársak?
— Szeretnénk az újításainkat kiásni!

Darvas Szilárd:

Egy tál lencse

Négy vagy öt író ült... vagy állt... valahol vagy valamerre... a részletek kissé bizonytalanok, biztos csak az, hogy egy hatodikról beszélgettek. Olyan meggyőződéssel, olyan egyöntetűen és olyan egyformán nyilatkoztak, hogy az ember azt hihette volna: az irodalom sokat áhított egysége valóban kibontakozóban van.

Ez a távollevő hatodik, bizonyos Bunkó Balambér ugyanis verset írt az egyik irodalmi folyóiratba, amely vers a világirodalom számos remekéhez viszonyítva valóban gyenge alkotásnak volt mondható. Ha azonban az ember nem mért ilyen erős mértékkel, akkor pláne öt krajcárt se ért.

Ezt fejtegették a jelenlevő írók, külön felhíva egymás figyelmét a mű rejtett hibáira, gazdagon kibontva annak minden bárgyúságát és a teljesség jegyében kiegészítve bírálatukat Bunkó Balambér életrajzi adataival. Meg kell jegyeznem, hogy ez utóbbit nem holmi megszervezett intrika, hanem a lélek legmélyéről jövő, szinte az ihlettel rokon spontán rosszhiszeműség diktálta.

Ekkor odalépett hozzájuk egy hetedik író: Borz Elemér, a tehetséges lírikus és igen őszinte undorral a következőket mondta:

— Bunkó Balambér verse valóban nagyon rossz és az én véleményem semmivel sem jobb a tieteknél. De ez a hátmögötti fecsegés, ez a gyávaság még a Bunkó versénél is rosszabb, a kritikának egy torz formája, mely semmiképen sem alkalmas, hogy irodalmi életünk fejlődését előbbre vigye. Én a véleményemet nem itt köztetek, hanem szemtől szembe, magának Bunkónak fogom elmondani! Mert én segíteni akarok neki!

•

Ilyen előzmények után és ilyen nemes célkitűzésekkel pillantotta meg egy nappal később Borz Elemér Bunkó Balambért, aki vele szemben őgyelgett az utcán, valami újabb rossz versen törve hatalmas fejét.

— Most megmondom neki! — mondta magában Borz eltökélten.

Azonban mielőtt bármit mondhatott volna, Bunkó megpillantotta és arcán túlvilági boldogság ömlött el. Nem törődve a forgalmas utca járókelőivel, széles keblére rántotta a költőt és az imádat extázisában rebegte:

— Te, te átkozott zseni! Olvastam a legutolsó versedet! Kis remekmű! Mondd, hogy csinálod ezt?

Borz Elemér megdöbbenve érezte, hogy harci kedve kezd lelohadni. Hiszen tényleg tehetséges volt és olyan ritkán dicsérték... De bármily erős tusa kezdődött lelkében, elhatározta, hogy nem adja fel a harcot.

— Azért is megmondom neki...

Erre azonban egyhamar nem nyílt alkalma. Bunkó ugyanis egy jottányit sem engedett extázisából, ajkán úgy ömlött a dicséret, mint esőlé a zúgó házcsatornán, majd egészen rövid pauza után holdkóros szemét Borzra emelve ezt rebegte:

— Bizonyisten, néha egy-egy költeményed olvasása után megkérdem magamtól: szabad-e nekem egyáltalán verset írnom?

És hódolattal kezet csókolt Borznak, aki így morfondirozott magában:

— Nem dicsérem vissza... Nem dicsérem vissza, de nem is bántom... Igaz, hogy tehetségtelen, de legalább becsületes... Tisztában van a saját értékével... Meg az enyémmel is... — tette hozzá ugyancsak magában.

Már karonfogva mentek a széles promenádon, kicsit össze is simulva és Bunkó az égnek rázva szabadon maradt öklét, így fakadt ki:

— És te nem kaptál Kossuth-díjat! Hát tudod...

Ez volt az a lélektani pillanat, amelyben Borz alapjában becsületes jelleme nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett. A díj emlegetésétől teljesen elvesztette józan eszét s a továbbiakban védtelen martaléka lett Bunkó ömlengéseinek. Megette őt a dicséret. Bunkó viszont úgy érezte, itt az idő, hogy magára is pazaroljon néhány szót.

— Nekem hihetsz — mondta — hiszen magam se volnék utolsó költő... legutóbb megjelent az a kis írásom... egy kis költemény... talán olvastad is?

— Persze, hogy olvastam... nagyon csinos kerek kis alkotás... magam is boldogan vállalnám...

•

Az eset után azonban keserű maradt Borz szájíze, mert mint már említettem, alapjában becsületes jellem volt. Már amikor költőtársa tovatűnt egy kanyarodónál, érezte, hogy egy tál lencséért eladta magát, de aztán a feléje áradó s oly ritkán tapasztalt szeretetre gondolt s ez valamelyest megnyugtatta.

Mígnem egy szép napon, mikor négy vagy öt író... ült vagy állt... valahol vagy valamerre... s épp egy hatodikról beszélgettek, anélkül, hogy a váratlanul felbukkant Borz Elemért észrevették volna, csodálkozva észlelte, hogy a saját neve üti meg fülét. Bunkó Balambér állt a kis csoport közepén és mély meggyőződéssel szónokolt.

— Borz Elemér? — mondta felhúzott szemöldökkel és lebiggyesztett szájjal. — Teljesen kész! Naponta szüli a vacaknál vacakabb verseket... sehol egy eredeti gondolat... teljesen kiírta magát! De kinek van szíve ezt a szemébe mondani?

És Borz tiszteletreméltó következetességgel ezúttal sem állott be a becsmérlők kórusába. Ugyanolyan észrevétlenül távozott, mint ahogyan megjelent, mélységes szégyenérzettel és ekép morfondirozva magában:

— Nem akármilyen lencséért adtam el magam. Egy tál avas, penészes lencséért...

Egy dohányos tavaszi kalandja

A TAVASZ KÁRVALLOTTJAI

— Mondja, magánál is futballabda?
— Nálam csúzli!

TANULSÁGOS KÉP A TANULÁSRÓL

Dícséretes dolog, ha valaki szorgalmasan megtanulja a szemináriumi anyagot...

...de nem a szemináriumon!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.